

 HARLEQUIN®

MILJARDÄRI KÜSITAV ABIELU

MINDY KLASKY

Emils

Mindy Klasky
THE MOGUL'S MAYBE MARRIAGE
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Mari Mets

© 2011 by Mindy L. Klasky
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M05257313
ISBN 978-9949-25-382-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Minu suvistele töökaaslastele Arent Foxis, kes Sloane'i
sündides koos minuga naersid.

Esimene peatükk

Ethan Hartwell ei olnud ootamisega harjunud.

Ta vaatas ärritunult ringi, vaevumata seda varjama hapu näoga assistendi eest, kes valvas sisekabinetti. Mehe BlackBerry sumises ja ta leppis kokku veel ühe kohtumise samaks pärastlõunaks. Siis edastas ta järgmise nädala Seattle'i-reisi ajakava puudutava märkuse.

Hartwell Genetics ei saanud endale lubada mahajäämist – mitte nüüd, kus ettevõtte geenipõhiste ravimite järele oli sise- ja maailmaturul plahvatuslik nõudmine.

Kui teda pannakse ootama nagu pahandust teinud koolipoissi direktori ukse taga, siis ta võib sama hästi ka kodutööd teha.

Järjekordne sumin. Veel üks e-kiri. Ethan kõhatas, et pälvida hallipäise gorgo tähelepanu. „Ma lähen oma kabinetti tagasi,” ütles ta.

Enne kui Ethan sai oma ähvarduse täide viia, tõstis uksevalvur pika küünega sõrme kõrva äärde. Naine noogutas, kuulates seda, mida iganes too salajane sõnum ka sisaldas, ja suunas seejärel külma pilgu Ethanile, öeldes monotoonse häälega: „Te võite nüüd sisse minna.”

Mängud. Kui ta oleks andnud oma otsusest lahkuda teada viisteist minutit varem, oleks teda selle võrra ka varem vastu võetud. Ethan kinnitas BlackBerry puusale ja keeras püksisääred täpselt otseks. Täiuslikkuse efekti saavutamiseks kohendas ta varrukaotsi, hoolitsedes selle

eest, et käekell laevalgustite käes ikka helgiks. Ta ütles endale, et sügav hingetõmme oli imagole viimase lihvi andmiseks, et tugevdada Ethan Hartwelli, arstiteaduse ja ärijuhtimise kraadiga kolmandat põlve Hartwell Geneticsi presidendi ning kolm aastat järjest Washingtoni ihaldatuima poissmehe tiitlit kandva mehe visiooni. Tegelikult vajab ta vaid hetke, et enne seesmissesse pühakotta astumist mõtteid koondada.

Käepide pöördus sujuvalt tema saledate sõrmede all ning üks libises vaikselt lahti. Ethani mustad kinganinad jätsid kreemikat tooni vaipa sügavad jäljed, kui ta üle põranda läks. Ta ignoreeris raamitud pilte seinal, fotosid koos presidendiga ning tsiviliseeritud maailma poliitiliste ja äriettevõtete juhtidega. Massiivse mahagonlaua taga olevast aknast avanes vaade Ühendriikide Kapitooliumile, täiuslik nagu lavadekoratsioon. Pikaajalise harjumuse sunnil läks Ethan teisele poole seda lauda, lähenedes aukartust äratavale troonile, millel istus kabineti ainuke asukas.

Ta kummardus allapoole ja jättis põgusa suudluse põsele, mis lõhnas beebipuudri ja sirelite järele. „Tere hommikust, vanaema,” ütles Ethan.

Margaret Hartwelli silmad hiilgasid nagu ahhaadikillud, kui ta mehele ühe Louis XIV ajastu ebamugava tooli suunas viipas. „Kas sa jooksid koos minuga tassikese teed?”

Ethan neelas ohke alla. Võttis vähem aega vanaema külalislahkusega nõustuda kui temaga vaielda. Ta kallast teed familiaarse sundimatusega, asetades särava sõela naise portselantassile, pani sisse kaks tükki suhkrut ja lisas paraja sortsu piima. Enda teed jõi ta musta, kange ja mõruna.

Olles otsustanud nende vestluse lõpetada ja tööle tagasi minna, ütles ta: „Vanaema...”

„Ma lugesin hommikul ajalehe läbi, enne kui kontorisse tulin,” katkestas naine teda.

Ka Ethan oli kiire pilgu üle Wall Street Journali ja Financial Timesi libistanud, kui tema juhiga auto hommikus liiklusummikus kinni oli. „Uus ravi näitab häid tulemusi,” ütles ta. „Me peaksime järgmisel kuul teise etapi katsetuste juurde liikuma.”

Justnagu tal oleks vaja vanaemale farmatseutilisest arengust rääkida. Hartwell Geneticsi varasema presidendi ja praeguse juhatuse esimehena jahtis Margaret Hartwell meditsiiniga seotud uudiseid nagu ablas hurt. Võib-olla sellepärast ta suutiski Ethanit nii väga ärritada – nad olid liiga sarnased: kannustatud, sihikindlad ja ülimalt visad viimsest kui ühest ärivõimalusest kinni haarama.

„Ma ei räägi teise etapi katsetustest,” ütles naine salvavalt. „Ma vihjasin kõmuleheküljele.”

Ethan kergitas üht kulmu. Tema ja vanaema võisid küll koos äririndel olla, aga nende vahel laiusid miilid, kui asi puudutas isiklikku elu. „Vanaema, me oleme sellest juba rääkinud. Sa tead, et ma ei saa kontrollida seda, mida lehtedes trükitakse.”

Naine pani tassi otsustava kolksatusega alustaldrikule. „Sa *saad* kontrollida seda, mida sa nendele imbetsillidele ette söödad. Ma olen sulle nõrkemiseni korranud – sinu tegudel on sellele firmale otsene mõju.”

Ethan lükkas tassi eemale. „Mul on raske uskuda, et minu katusel šampanja joomine võiks meie teise kvartali sissetulekut mõjutada.”

„Ta on *lavatüdruk*, Ethan.”

Mees naeris ja tõusis püsti. „Lavatüdrukuid ei ole olnud sellest ajast saadik, kui sina seltskonda astusid, vanaema. Natasha on *näitlejanna*. Ning ära muretse, ta lendas täna hommikul Californiasse tagasi.”

„Sa ei lähe minu kabinetist välja enne, kui ma olen oma juttu lõpetanud!”

Ethan ei oleks pidanud olema üllatunud vanaema hääles metalsust kuuldes. Ta teadis, et mis sellesse puutub, toob ta naises välja halvima ning vastupidi. Korraga oli ta jälle väike ohjeldamatu poiss, keda karistas ainuke sugulane, kes tema kasvatamiseks oli kohale jäänud. Ta oli see kuueteistkümnendaastane, kes oli ühest parimast Washingtoni erakoolist välja visatud – jälle –, sest oli direktori valjuhääldisidega tempe teinud. Ta oli see kahekümneaastane, kes oli välja visatud kolledži tennisevõistkonnast, sest oli tüdruksõbra turniiri ajal salaja riietusruumi viinud. Ta oli see kahekümne seitsme aastane, kes oli tähistanud meditsiini- ja ärikraadi saamist samal päeval, mil oma Porschega Tidal Basinisse kihutas.

Ta oli see kolmekümne kolme aastane firma tegevjuht, kes seisis praegu juhatuse esimehe ees.

„Ethan, mis on liig, see on liig. Sinu pidutsemised ja sinu naised viivad selle firma põhja. Need hajutavad sinu tähelepanu. Ja need ei tee sind isegi mitte õnnelikuks.” Vanaema vaatas teda kivikõva pilguga, mis oli kinnitanud tuhandeid legendaarseid äritehinguid. „Ethan, ma tahan, et sa oleksid hiljemalt minu sünnipäeva ajaks abiellunud.”

Mees naeris.

„See ei ole nali.” Naine kummardus laua kohal ettepoole. Korruga märkas Ethan sügavaid jooni tema suu äärtes, silmade all olevaid kotte. Vanaema sõrmed olid pahklikud, kui ta neid sirgelt kuldäärtega nahkmärkmiku peal hoidis. Kas need värisesid sellepärast, et ta oli Ethani peale vihane? Või oli midagi muud toimumas? Ethan suutis vaevu vastu panna soovile käsi üle laua sirutada, sõrmed ümber naise randme panna ja tema pulssi kontrollida. Kas ta ikka võtab korralikult oma ravimeid? Kas ta suudab kõrge vererõhuga toime tulla?

„Vanaema,” ütles ta, kasutades teadlikult leebemat hääletooni. „Ma olen täiskasvanud mees. Ma otsustan ise, millal on aeg abielluda.”

„Ma soovin, et saaksin seda uskuda.” Naise hääel värises, pannes Ethani enda vererõhu tõelise rahutusepistega järsult tõusma. „Ma olen püüdnud kannatlik olla, Ethan, aga kardan, et suren teadmata, kas meie perekond läheb edasi.” Ta tõstis väriseva käe, et vaigistada lapselapse automaatset protesti. „Ma tean, et sa kardad. Aga me saame nüüd *testida*. Me saame olla täiesti kindlad, et mitte ühelgi sinu lapsel ei ole geenimutatsiooni.”

Ta ei olnud kunagi varem vanaema nutmas näinud. Ka siis mitte, kui tole kaks lapselast olid surnud – Ethani õde-venda. Ka siis mitte, kui Ethani leinavad vanemad olid põletanud tuhaks oma abielu. Ka siis mitte, kui vanaema oli jäetud üksi vastutama firma juhtimise eest, mille perekond oli rajanud selleks, et leida lõplik lahendus nende kaua hoitud meditsiinilisele saladusele. Ka siis mitte, kui ta oli pärast viiskümmend üks aastat kestnud abielu järel armastatud mehe matnud.